

El segle passat va presenciar la transformació de la nostra església en diversos aspectes. D'una banda, les lleis desamortitzadores van desposseir la parròquia d'importants heretats del poble. El dia 1 d'octubre de 1841, l'alcalde de la baronia de Montbui, Josep Barbany, el síndic Baudili Plantada i el secretari Agustí Vila, en nom de l'estat, van prendre possessió de les finques que fins llavors havien estat de la parròquia de Santa Eulàlia de Ronçana. Pel que fa a les finques urbanes, l'església parroquial posseïa, a banda de la rectoria, can Tries del Bosc, can Dalmau, can Dalmau de Sant Simplicí, can Rulla i can Brustenga. També tenia finques rústiques, com el terreny de la rectoria, la peça de terra dita la Rovira, o l'heretat dita Tries del Pla. Probablement, alguns d'aquests béns van anar a parar a la parròquia arran d'antigues donacions del període medieval.

Però, sobretot, unes reformes a l'edifici van donar-li l'aspecte que conserva en l'actualitat. Així, es va fer un temple parroquial nou quasi en la seva totalitat l'any 1880. L'edifici mantenia i manté una sola nau, amb una volta sostinguda per pilastres, que a la vegada aguanten uns arcs de mig punt de la volta. La volta de l'absis-presbiteri és de mitja taronja. Poc després, mossèn Francesc Llanes escrivia "el templo anterior era, según tengo entendido, de orden románico, y se cree perteneciente a los siglos décimotercero o décimocuarto. Era de pocas dimensiones y de muy mal gusto". Les reformes i ampliació de l'església de Santa Eulàlia de Ronçana sembla ser que les van fer uns paletes del poble. Segons alguns, van ser els Barnils, i en Vicenç Barnils així ho ha sentit dir a casa seva. Segons algú altre, però, van ser els Puigdomènec. Les obres es van pagar amb l'aportació dels feligresos de la parròquia. Així, sabem que Esteve Margenat, propietari de can Burguès, l'any 1878 va entregar diverses quantitats (entre 500 i 2000 duros) per la construcció de l'església. D'aquesta època també es conserven una veracreu, d'estil imperi, i un portabugia de plata. També al segle XIX van néixer algunes administracions o agrupacions, com l'anomenada confraria de Minerva i del Roser, l'Associació de les Filles de Maria (encara es conserva un estendard d'aquesta associació de l'any 1881) i un "Monte Pío" sota l'advocació de Sant Antoni Abat.



Detall de l'escena de la Glòria, pintada per A.M. Lairisa a la volta de l'absis-presbiteri, els anys cinquanta.